

му оставя скжпата си огърлица отъ зеленитѣ ялмази, която струва петъ града юдейски, само иска ме изцѣри. Но странникътъ ѝ каза:

— Прелестна Поппео! Нищо отъ това нѣма да ти помогне предъ Назарянина: той самъ ходи дрипавъ и босъ, живѣе съ сиромаситѣ, мрази всичкитѣ свѣтовни суети; ако му занесешъ още толкова сѣкровища, пакъ нѣма да спечелишъ благоволенieto му.

— Но какво трѣбва да сторя, за да получа изцеление отъ ржката му? — извика безпокойно болната.

— Той иска отъ ония, които прибѣгватъ до неговата помощъ, само едно нѣщо: да вѣрватъ въ него.

И удиви се Поппея отъ тия думи на пжтника, помисли нѣколко време, като си допре до челото бѣлоснѣжната ржка, която блещѣше отъ свѣтлика на драгоценни украшения, и пакъ запита:

— Да вѣрвамъ въ него? А какво да вѣрвамъ?

— Да вѣрвашъ, че той е Синъ Божий.

— Синъ Божий? Ето едно нѣщо, което не разбирамъ... И дълго още разпитва странника.

Много дни и ноци Поппея прекара въ размишление. И като гледаше своитѣ вцепени членове, въ разцвѣта на младостта ѝ, тя проливаше сълзи и плачеше като дете. Но въ душата ѝ сѣ повече и по-ясно израстваше образа на таинствения, непознатъ магесникъ, който се наричаше Синъ Божий и който можеше да извършва чудеса. Тя силно желаше да възвърне предишното си здраве и млада пѣргавина. и това усилваше нетѣрпението ѝ да се срещне съ тоя чуденъ човѣкъ, готова дори да повѣрва въ негова божественостъ.